Op weg naar het ware zelf:

Een positieve levenshouding
Niet bang zijn om lief te hebben
Evenwicht tussen activiteit en passiviteit

7 oktober 1966
lezing 146

“Gegroet lieve vrienden. Gezegend zij ieder van jullie. Gezegend is dit uur.

Een positief beeld van het universum als heilzame kracht en als zegenrijke bestemming; vrijheid en niet bang zijn om lief te hebben; een gezond evenwicht tussen activiteit en passiviteit: deze drie aspecten vormen een samenhangend geheel dat een individu in staat stelt om in harmonie te zijn met zichzelf en met het leven en zich zo op alle mogelijke manieren te vervullen. Voor het realiseren van deze drie aspecten is het nodig dat het innerlijke centrum van de mens, de kern die wij het ware zelf noemen, gewekt en geactiveerd wordt.

Geen van deze facetten is mogelijk als het ware zelf niet geactiveerd wordt. Zolang het uiterlijke ego de enige drijfveer is in je leven, is het onmogelijk te vertrouwen dat het leven goed is; is het onmogelijk om niet bang te zijn om lief te hebben en is het onmogelijk om een gezond evenwicht tussen activiteit en passiviteit tot stand te brengen. Laten we dit eens nader bekijken. Een gezonde levenshouding berust op waarheid, wat betekent dat je weet en ervaart dat het leven uitermate goed is. Wanneer je deze waarheid niet kent, moet je het leven wel ervaren als een vijandige kracht en als iets waartegen je je moet verdedigen. We hebben dit steeds weer gezien op het Pad waarop jullie bezig zijn. Wanneer je bij de diepere regionen van je wezen komt, zie je dat daar altijd wel ergens een negatief beeld van het leven aanwezig is.

Er bestaat een direct verband tussen je fouten en gebreken en een negatieve levenshouding. Dit werkt altijd naar twee kanten. Omdat je gedreven en beheerst wordt door de destructieve kracht die door de negatieve levens houding in gang wordt gezet, moet je wel negatieve opvattingen ontwikkelen, ook al ben je je daarvan misschien maar weinig bewust. Door deze negatieve denkbeelden stel je je defensief op tegenover het leven en deze houding houdt op zijn beurt de destructieve tendens in stand.

In de vorige lezing heb ik de noodzaak besproken van het transformeren van fouten en tekortkomingen. Laten we goed begrijpen wat er nodig is om deze transformatie mogelijk te maken. De eerste stap is natuurlijk altijd dat je je bewust wordt van deze tekorten. Dat is niet gemakkelijk, maar toch ook niet echt moeilijk als je het op de goede manier aanpakt. Als je je eenmaal bewust bent van je specifieke tekortkomingen, is de volgende stap dat je begrijpt waarom ze er zijn en waarom je er zo aan gehecht bent. Wanneer je er objectief en diepgaand naar kijkt, zul je erachter komen dat in ieder concreet geval een fout of tekortkoming een functie heeft om je te beschermen tegen iets waarvan jij denkt dat het je zal overkomen. Met andere woorden, er ligt een negatieve vooronderstelling aan ten grondslag.

Pas als je dit inziet kan de derde stap gezet worden: deze houdt in dat je je afvraagt of deze vooronderstelling juist is. Zou dat waar jij van uit gaat ook inderdaad gebeuren als je die bepaalde fout niet zou maken. Deze vraag moet je heel precies stellen. De mogelijkheid dat het niet zo zou zijn, moet je serieus in overweging nemen. Tegelijkertijd moet je meer zicht proberen te krijgen op wat deze fout betekent en welk effect hij heeft op anderen, ongeacht of die fout alleen in je denken en voelen of ook in je daadwerkelijke gedrag tot uiting komt. Als je oprecht en eerlijk van deze fout af wilt, is het van essentieel belang dat je begrijpt wat voor effect hij op anderen heeft en ook dat je je terdege afvraagt of deze fout je echt wel zo veel bescherming biedt. Wanneer je daar niet meer zo zeker van bent en misschien zelfs begint in te zien dat hij je eerder schaadt dan baat en wanneer je ook ziet welke schade hij anderen berokkent, dan en alleen dan, zul je de energie die je in die misvatting stopt, willen gebruiken voor een nieuwe, constructieve houding die de plaats van de oude, destructieve houding inneemt.

Dat is de manier waarop transformatie plaatsvindt. Het kan zelden of nooit op een andere manier. Het is onmogelijk iets te transformeren

waarvan je het bestaan niet eens kent. Het is onmogelijk iets te transformeren als je niet weet waarom je aan die houding gehecht bent en als je geen aandacht schenkt aan de betekenis, de achterliggende opvattingen en de gevolgen. Zolang dit ontkennen, dit vergoelijken en deze vaagheid nog bestaan, kan er geen transformatie plaatsvinden.

Dit alles kun je onmogelijk bereiken zonder de hulp van het ware zelf, dat direct door de functies van het ego geactiveerd en aangesproken moet worden. Zonder deze hulp mis je de nodige energie, het uithoudingsvermogen en de stuwende kracht. De egofuncties moeten dus te allen tijde een verbinding tot stand brengen met het ware, innerlijke zelf om tot de nodige helderheid en het juiste inzicht te komen.

Het tweede aspect dat we bespreken is het vermogen om zonder angst lief te hebben. Ieder van mijn vrienden die op dit Pad bezig is, heeft vroeg of laat wel een keer gezien dat achter de meeste moeilijkheden en conflicten de angst schuilt om lief te hebben. Deze angst kan bij verschillende mensen verschillende vormen aannemen en zelfs in één persoon in verschillende hoedanigheden, afhankelijk van het levensgebied waarop deze zich uit.

Sinds mensenheugenis is men zich over de hele wereld bewust geweest van het belang van liefde. In alle spirituele leerscholen wordt er van uitgegaan dat liefde vrijheid, vrede en leven betekent. Afwezigheid van liefde bete kent afhankelijkheid, conflict en dood en leidt ertoe dat mensen onrustig, angstig en ongelukkig worden. Als al deze belangrijke spirituele leerscholen, inclusief de moderne wetenschap in de vorm van psychologie en psychiatrie, het hier over eens zijn, waarom vindt de mens het dan toch zo moeilijk om zich met hart en ziel en zonder angst over te geven aan deze stroom die diep vanuit zijn innerlijk komt? De natuurlijke bestaansvorm is een staat van liefde. Maar de mens slaagt er in deze af te dekken en in allerlei onnatuurlijke en moeizame vormen van bestaan te wringen. Al deze kronkels en vervormingen vervreemden de mens van die kern waar liefde een natuurlijk gegeven is, een moeiteloos gegeven, dat met even veel gratie stroomt als elk ander natuurlijk verschijnsel. Wanneer de mens deze stroom tegenhoudt, kan dat alleen maar komen omdat hij er bang voor is.

Er zijn veel definities van liefde en de mens zoekt naar deze definities in de veronderstelling dat hij met zijn hoofd moet omschrijven en met

zijn verstand moet begrijpen wat liefde is om van buiten af liefde in zijn ziel te laten komen. Ook dit is weer een misleidende, verwrongen en verkeerde benadering want je hebt geen verstandelijk begrip en geen definitie nodig en je kunt liefde zeker niet tot stand brengen als iets dat van buitenaf komt. Liefde bestaat in volmaakte vorm in jezelf.

De enige definitie waar je iets aan hebt, is dat alles wat verbondenheid, eenheid, verruiming en harmonie bevordert, alles wat het heilzame van het universum tot uitdrukking brengt, liefde is en liefde voortbrengt. Alles wat het goddelijke en het heilzame van het universum en van het leven ontkent en daardoor tot uitsluiting en afgescheidenheid leidt, is tegengesteld aan liefde en kan slechts het tegengestelde van liefde voortbrengen. Het tegenovergestelde van liefde is 'niet leven', allerlei gradaties van dood; want er zijn vele gradaties van dood, zoals er ook vele gradaties van leven zijn. Liefdeloosheid brengt angst voort. Toch is de mens bang voor het leven, de vrede en de vrijheid die liefde met zich meebrengt; hij klampt zich vast aan de isolerende krachten van niet-liefhebben als een methode om zich te redden en te beschermen.

Het wordt nu van steeds groter belang dat we dit begrijpen, omdat de meeste van mijn vrienden die met succes op dit pad van zelfverwerkelijking bezig zijn, dat gebied in zichzelf bereikt hebben of binnenkort zullen bereiken, waar ze iets tegenkomen dat ze tot nu toe misschien totaal genegeerd hebben. Ze hebben zichzelf misschien wijs gemaakt dat ze liefhebben, of ze zijn zich misschien vaag bewust geweest van een innerlijke weigering om lief te hebben, maar ze hebben dit nooit helemaal onder ogen gezien of werkelijk begrepen als iets dat op henzelf slaat. Dit is bijna nooit iets algemeens, dat voor de hele persoonlijkheid opgaat, behalve bij mensen die geestelijk gestoord zijn. De gemiddelde mens kent veel gebieden waar hij wel liefheeft en niet bang is om dat te doen. Waar zich in het innerlijk en uiterlijk leven problemen voordoen, zal duidelijk worden dat deze te wijten zijn aan de weigering om in bepaalde opzichten die met deze probleemgebieden te maken hebben, lief te hebben. Wanneer deze herkenning plaatsvindt is het vaak nuttig om de gebieden waar je de liefde tegenhoudt, te vergelijken met de gebieden waar je wel liefhebt. Wanneer je beide houdingen analyseert en de gevolgen ervan voor je uiterlijke leven vergelijkt, zul je je realiseren hoe onterecht het is om bang te zijn voor liefde en hoe veilig en weldadig het is om lief te hebben. Die gebieden waar je een vastbeslotenheid tegenkomt om niet lief te hebben, zullen je bij nader onderzoek ook laten zien dat deze weerstand samengaat

met of liever veroorzaakt wordt door angst om lief te hebben.

Dit besef is van cruciaal belang en mag in de confrontatie met jezelf onder geen enkele omstandigheid vergoelijkt of genegeerd worden. Het is noodzakelijk dat je heel precies onder woorden brengt: “Hier, in dit of dat opzicht, heb ik niet lief en wil ik ook niet lief hebben omdat ik daar bang voor ben”. Je weet op dit punt nog niet waarom dit zo is. Misschien voel je je verward of verbijsterd en vraag je je af: “Waar ben ik bang voor?” Er kunnen antwoorden komen die misschien gedeeltelijk waar zijn en gedeeltelijk een slimme theoretische verklaring of een cliché. Misschien komt wel als antwoord dat je kwetsbaarder bent voor pijn als je liefhebt. Zo’n uitspraak is toch niet echt overtuigend. Als je heel diep en eerlijk kijkt zul je moeten toegeven dat dit gewoon helemaal niet waar is. Eén van de antwoorden die je misschien tegenkomt, is dat je wrok koestert en van je af wil slaan naar anderen en naar het hele leven. Dit komt misschien iets dichter bij het punt waar het om gaat en moet ook helemaal herkend, geaccepteerd en begrepen worden. Maar het is nog steeds niet het hele verhaal.

Het hele verhaal ligt in het derde aspect dat we in deze lezing bespreken. Voordat ik hierop inga, wil ik nog zeggen dat, net zo goed als het onmogelijk is om een negatieve houding, opvatting of eigenschap in een positieve alleen maar met behulp van het ego te transformeren en zonder de vermogens van het ware zelf erbij te betrekken, dit helemaal onmogelijk wordt als het om liefhebben gaat. Liefde is namelijk geen kwaliteit die in het ego zetelt. Het ego heeft andere functies. Het heeft functies als wil, onderscheidingsvermogen en actie. Het bezit echter niet het vermogen om lief te hebben. Het vermogen om lief te hebben is een proces van voelen dat geheel en al vanuit je diepste wezen komt. Daarom kan liefde ook niet door middel van verstandelijke processen beredeneerd, omschreven en begrepen worden zoals veel mensen proberen. Het is een gevoel dat je moet toelaten. Om het zelf volledig toestemming te geven om lief te hebben, moet je niet alleen een besef hebben van je innerlijke wezen maar ook een positieve kijk op het leven en het universum. Want als het waar zou zijn dat het leven vijandig is voor de mens en hem tekort doet, dan is liefde inderdaad gevaarlijk. Als het echter zo is dat het leven voor de mens goed, bevrijdend en gevend is, als het vóór in plaats van tegen de mens is, dan is liefde niet alleen niet gevaarlijk, het is de enige manier om in vrede en harmonie met het universum te leven zoals dat is.

Het is dus absoluut noodzakelijk, vrienden, dat je aan de ene kant je angst om lief te hebben in verband brengt met je negatieve opvattingen en verwachtingen van het leven, en dat je aan de andere kant het feit dat je vrij bent van de angst om lief te hebben in verband brengt met je positieve opvatting en verwachting van het leven. Het zal interessant zijn om te zien hoe één en dezelfde persoon op bepaalde levensgebieden helemaal in harmonie kan zijn met de werkelijkheid en dus een rotsvast vertrouwen in het leven kan hebben waardoor zijn vermogen om liefde te voelen goed ontwikkeld is. Dit leidt onvermijdelijk tot nieuwe positieve ervaringen op deze levens-gebieden, die echter zelden aanleiding geven om ze nader te bekijken en te vergelijken met de gebieden in je leven waar je niet zo gelukkig bent en waarvoor precies het tegenovergestelde geldt. Deze directe wisselwerking en dit oorzakelijk verband moeten bewust gemaakt en zoveel mogelijk onderzocht worden. Alleen door het uit te proberen, door het letterlijk te testen, kun je jezelf ervan overtuigen dat het leven van nature positief is. Dan zul je uitsluiting, isolement, haat en angst, die allemaal liefdeloosheid in zich dragen, achter je laten. Open jezelf, al is het maar bij wijze van proef, voor de goedheid van het leven en daarmee van de mens, want deze moeten wel hetzelfde zijn.

Dit brengt ons bij de laatste van de drie aspecten, namelijk een gezond evenwicht tussen activiteit en passiviteit. Lang geleden, ongeveer aan het begin van deze lezingen, sprak ik over actieve en passieve krachten in het universum.[1] Hoewel ik toen een aantal belangrijke factoren met betrekking tot dit onderwerp genoemd heb, was het toen nog niet mogelijk om er zo diep op in te gaan als nu en was het ook niet mogelijk om ze in verband met andere facetten van het innerlijk leven van de mens te brengen, zoals we dat nu kunnen.

Veel van mijn vrienden zijn in de loop van hun zelfonderzoek een vreemde en onverklaarbare afkeer van activiteit tegengekomen en een even vreemde en onverklaarbare hunkering naar niets doen. Sommigen hebben dit meer dan anderen maar in welke vorm of mate het ook voorkomt, het is nodig om dit aspect van de menselijke psyche te begrijpen. Dit verlangen naar passiviteit betekent dat je passiviteit als een wenselijke staat van zijn ervaart. Ze lijkt de staat van vrede te beloven die je onbewust verwart met de staat van zijn terwijl activiteit een zwaar karwei lijkt, iets moeilijks dat je vreest niet aan te kunnen en daarom maar liever vermijdt. Waarom, vrienden, is dit nu zo?

[1] Lezing 29 ’Actieve en passieve krachten; Gods wil vinden” (Noot vertaler)

Allereerst is het belangrijk dat jullie begrijpen dat dit een vervorming en een misvatting is die voortkomt uit dualiteit. Het verwart deelaspecten van een staat die één geheel vormt en het scheidt deze van andere, aanvullende fragmenten. Als je het leven op een dualistische manier ervaart, lijken activiteit en passiviteit elkaars tegenpolen te zijn. In de werkelijkheid van de hoogste staat van bewustzijn, de staat van zijn, zijn activiteit en passiviteit met elkaar verweven. Anders gezegd: de gezonde staat van activiteit is óók passief en de gezonde staat van passiviteit óók actief. Alleen op het dualistische niveau lijkt dit tegenstrijdig. De manier waarop je dit het beste kan aantonen in termen van je dagelijks leven is je te herinneren dat elke gezonde activiteit je ontspannen, gemakkelijk en moeiteloos afgaat, wat kenmerken van passiviteit lijken. In deze ontspannen toestand verloopt de uitvoering van de handeling ongedwongen en heeft een vredig ritme, als ik het zo mag zeggen. Dit vredige ritme kan op passiviteit lijken als het uit zijn verband wordt gehaald en als onderdeel ervaren wordt in plaats van als geheel. Op dezelfde manier kunnen we dit van de andere kant benaderen, vanuit het andere facet van deze eenheid van krachten. Als je je in een gezonde passieve staat bevindt, is dat nooit iets statisch waar geen beweging in zit. Ik weet dat ik dit in het verleden al eens gezegd heb in een andere context, maar ik moet het hier herhalen om de onderliggende betekenis van deze lezing duidelijk te maken. In gezonde passiviteit - of in de staat van zijn - is er actie en beweging, het ritme van het universum, de vrije beweging van de vrede.

Het principe van evenwicht tussen actief en passief moet elk creatief proces in het universum beheersen. Er is geen creatief proces denkbaar zonder de passieve en actieve krachten die elkaar in harmonie brengen, aanvullen en stimuleren. Dit geldt voor elke gezonde en doelgerichte activiteit in je leven op het bestaansniveau waarop je functioneert. Het geldt ook voor de grovere manifestaties van dit principe, zoals het evenwicht tussen werk en vrije tijd. Maar elk facet bevat zowel principes van activiteit als van passiviteit. Werk dat voortkomt uit een gezond organisme, stroomt moeiteloos, terwijl vrije tijd onmogelijk nieuwe kracht en vitaliteit kan geven als het statisch, dat wil zeggen zonder beweging is. Zonder beweging zou er dood zijn en dood geeft geen kracht, alleen leven doet dat. En leven moet beweging zijn, zoals ik al zo vaak gezegd heb.

In vervorming en dualiteit lijken activiteit en passiviteit elkaars tegenpolen te zijn, zoals ik net al zei. Het een lijkt beweging te zijn en het

ander de afwezigheid van beweging. Het een lijkt inspanning te kosten, het ander lijkt je daarvan te ontlasten. Met andere woorden, we komen weer terug bij de fundamentele dualiteit van goed tegenover slecht. Het ene facet lijkt goed en wenselijk, het andere slecht en onwenselijk.

Activiteit wordt vaak als onwenselijk ervaren omdat het doelgerichtheid vraagt, een gevoel van verantwoordelijkheid. Het vereist de zelfstandigheid van een volwassen persoon die met zijn eigen beperkingen en met de beperkingen van het leven kan omgaan, op zo'n manier dat deze beperkingen zich geleidelijk aan oplossen. Wanneer je je helemaal met je ego identificeert, moet activiteit je wel angst aanjagen omdat het ego niet is toegerust om doelgericht actie te ondernemen als het niet wordt gemotiveerd, gesteund en geleid door het ware zelf. Het ego heeft gewoon niet wat daarvoor nodig is. Als je alleen maar praat over het bestaan van je ware zelf maar er geen contact mee maakt en de directe manifestaties ervan blokkeert, dan moet je wel bang zijn voor activiteit en alle eisen die deze aan het individu stelt. De staat van niet-handelen, of de statische staat, lijkt dan wenselijk omdat deze geen eisen stelt en geen verwachtingen of verplichtingen met zich meebrengt, die je niet onder ogen durft te zien.

Het is trouwens ook zo dat iemand die zich uitsluitend met zijn ego identificeert en het bestaan van een universeler deel in zichzelf negeert of uit de weg gaat, vaak net zo bang is voor passiviteit. Want de passieve staat betekent dan hulpeloosheid. De passieve staat moet wel hulpeloosheid inhouden wanneer de keerzijde van de medaille is dat je activiteit afwijst, vreest en vermijdt. Hulpeloosheid is dan een natuurlijk gevolg, een direct resultaat. Wanneer je niet doelgericht handelt, zoveel mogelijk volgens de universele wetmatigheden in jezelf, word je inderdaad hulpeloos; je valt dan ten prooi aan omstandigheden die buiten je controle liggen. Als gevolg hiervan kom je vaak in een positie terecht waarin je aan de ene kant activiteit vermijdt uit angst dat je misschien niet in staat bent om aan de eisen te voldoen, terwijl je aan de andere kant net zo bang bent voor passiviteit - zelfs de gezonde versie ervan omdat het allemaal zo verwarrend is - zodat je ter compensatie overactief wordt op een vervreemdende, dwangmatige manier en niet op een gezonde, stromende manier.

Met de ideeën die ik je hier aanreik, vrienden, kun je misschien een heel belangrijk verband ontdekken tussen je negatieve levenshouding en een zelfde negatieve houding tegenover je innerlijk wezen, want

deze houdingen zijn identiek. Als je je innerlijke zelf wantrouwt en er bang voor bent, hoe kun je er dan contact mee willen hebben? De enige redding en oplossing lijkt dan te zijn om al je energie en kracht op je uiterlijke ego te concentreren, waardoor je steeds verder afraakt van je meest wezenlijke zelf en de leven schenkende krachten ervan. Vervolgens ga je je forceren tot een liefdevolle staat, deels omdat je geleerd hebt dat het zo hoort en je je wilt schikken naar de voorschriften van de maatschappij en de wereld om je heen; deels om je te schikken naar de voorschriften van je innerlijke geweten, dat nooit helemaal tot zwijgen gebracht kan worden; en niet in de laatste plaats om bepaalde dingen voor elkaar te krijgen, zoals het binnenhalen van affectie, liefde, goedkeuring, respect en acceptatie, omdat we zonder dit alles niet kunnen leven. Je forceert je dus om lief te hebben met je ego-zelf, wat natuurlijk gedoemd is te mislukken.

Zoals ik al eerder zei, kan het ego je onmogelijk deze kracht geven. Het kan niet geven wat het niet heeft. Altijd wanneer je oprechte liefde voelt stromen, dan komt deze uit je innerlijk wezen, of je het bestaan ervan nu wel of niet bewust erkent. Deze stroom komt dan als het ware via de achterdeur je persoonlijkheid binnen. Maar als dit niet mogelijk is omdat de deur stevig op slot zit, dan snijd je jezelf af van de sterkende kracht van de levensstroom van de liefde en nemen je gevoelens van leegte, hulpeloosheid, wanhoop en isolement toe. Je probeert dan tegen deze gevoelens in te gaan door krampachtig te proberen lief te hebben met je ego. Deze pogingen putten je uit en hoe meer je uitgeput raakt, hoe meer je terugschrikt voor activiteit, omdat die de uitputting alleen maar erger lijkt te maken. Je vlucht dan in passiviteit, wat een opluchting lijkt en dus een wenselijke toestand, maar die vervult je nooit en laat je altijd leeg, onbevredigd en steeds banger achter, zoals dat met alle verkeerde oplossingen gaat. Hoe meer je je toevlucht hiertoe neemt, hoe groter de apathie wordt, want op dit punt is de gezonde passiviteit natuurlijk veranderd in zijn verwrongen vorm: apathie. Er is maar weinig levenskracht en activiteit overgebleven. Iedereen die deze toestand wel eens heeft meegemaakt, weet dat de levenloosheid van apathie een veel grotere verschrikking inhoudt dan een levende kwetsing, pijn of ellende.

Jullie zien, vrienden, dat alleen als er contact wordt gemaakt met het ware zelf en als dit in actie mag komen - ook al roept dat misschien veel twijfels op of weerstand of angst - dat dit het centrale punt is waaraan gewerkt moet worden om alle moeilijkheden tot één simpele,

één-makende innerlijke beweging terug te brengen. Zonder dit is het niet mogelijk om de overvloed en de enorme ruimte van het leven te ontdekken, die in oorsprong en essentie tot je beschikking staan, waarin je kunt groeien en bewegen zonder bang te hoeven zijn en waarin je je eigen zijnswerkelijkheid kunt vinden. Als je het ware zelf niet activeert, is liefde niet mogelijk en zul je voor altijd en eeuwig geïsoleerd en wantrouwig zijn, terwijl ook je geweten je nooit met rust zal laten. Zelfs al is je gebrek aan liefde maar zeer miniem in vergelijking met de ruimere aspecten van je persoonlijkheid waarin je wel liefhebt, toch zal je geweten je niet met rust laten. Dit kan op allerlei manieren je belangen schaden.

Als je je niet identificeert met het innerlijke ware zelf en er geen contact mee maakt, dan kan activiteit geen rust geven en passiviteit geen kracht. Activiteit en passiviteit kunnen dan niet samensmelten tot één geheel om zo de acties in je leven betekenisvol en ontspannen te maken en activiteit op zich tot iets wenselijks. Evenzo houdt passiviteit dan niet meer de dreiging van hulpeloosheid in, omdat je jezelf en het leven vertrouwt. Dit alles staat of valt met je mogelijkheid om jezelf weloverwogen, precies en direct vanuit het centrum van je meest wezenlijke zijn te activeren.

Een belangrijke sleutel daartoe is de volgende. Heel vaak zeggen mijn vrienden: “0 ja, als ik dat maar kon, maar het lukt me nog niet eens om het te willen” en dan blijven ze wachten op een wonder van binnenuit of van buitenaf, waardoor ze opeens wel constructief willen handelen; in dit geval met de uitgesproken bedoeling om het universele innerlijke centrum te activeren. Ze wachten af in de veronderstelling dat iets anders dan hun direct beschikbare zelf ze tot iets zal aanzetten. Dit gebeurt nooit. Je kunt eeuwig wachten, tot het moment waarop je zegt “Ik doe het, ik wil het, ik probeer het”, ook al voel je weerstand, twijfel of angst. Je zult de mogelijkheid om deze kern van kracht, intelligentie, gevoel en harmonie te vinden, ontdekken door het alle kans te geven. Waag jezelf aan deze mogelijkheid, zelfs al is het op dit moment niet meer dan een mogelijkheid. Hoe kan het anders een feitelijk ervaren werkelijkheid worden? Dit kan niet door middel van theorie, of door iets dat van buitenaf of van binnenuit gebeurt, maar het lukt alleen als jij het mogelijk maakt om het te laten gebeuren. Met deze benadering maak je het mogelijk, ook al begin je er aarzelend aan. Het zal zo stap voor stap zijn werkelijkheid aan jou onthullen. Deze actie van jouw kant moet de verbinding zijn die jij aangaat.

Zijn er nog vragen over dit onderwerp?”

VRAAG: Bevindt dit levenscentrum waar mee je je verbindt zich in de subtiele lichamen of in de fysieke organen of structuur? Waar zit het?

“Het bevindt zich overal. Het is het leven zelf, dat overal waar het een opening vindt, binnendringt. Het kan van nature niet meer in het ene en minder in het andere zijn, want het bevindt zich eigenlijk niet op een geografisch aanwijsbare plek. Vanuit de illusionaire visie van de mens wat betreft tijd, ruimte en beweging, lijkt het alsof het zich diep in de plexus solaris bevindt. Dit is geen illusie in zoverre dit ook in feite de plek is waar het zich het meest duidelijk manifesteert, maar dit komt slechts doordat je daar het meest ontvankelijk, kwetsbaar en open bent. Eigenlijk stroomt het door alle lagen van het menselijk organisme en van de structuur waaruit de totale entiteit bestaat. Dit geldt uiteraard alleen wanneer het door het organisme zowel geactiveerd als niet gehinderd wordt. In de mate waarin het niet geactiveerd wordt, kan het de buitenste lagen van de persoonlijkheid ook niet bereiken. Bij een fysieke ziekte is het lichaam al een tijdlang niet geactiveerd geweest in het gebied van de ziekte, vanwege daarmee verband houdende mentale en emotionele blokkades, vervormingen en misvattingen.

Wanneer iemand ziek is in zijn opvattingen en houding en daardoor ook in zijn ervaringen en levensuitingen, dan wordt het ware zelf in die gebieden van de psyche buitengesloten en kan zijn uitstraling daar niet doordringen. In zo’n geval kun je zeggen dat het de uiterlijke persoonlijkheidsniveaus niet kan bereiken en klopt de stelling dat het zich slechts in de diepte van het spirituele subtiele lichaam bevindt. Dit is waarom ik jaren geleden, toen mijn vrienden met dit pad begonnen, gezegd heb dat je eerst door het masker-zelf moet dat je destructieve houdingen verbergt. Je bent zo bang om dit te doen, omdat je denkt dat dit destructieve zelf de uiteindelijke werkelijkheid is van jou als persoon en dat het goede alleen maar in de façade zit. Pas als je deze eerste strijd gestreden hebt, kun je destructieve impulsen naar buiten laten komen zodat ze omgezet kunnen worden in de oorspronkelijke vorm van het verborgen ware zelf, dat zich dan steeds meer begint te manifesteren. Dit is de enige manier waarop het ware zelf werkelijkheid kan worden. Dan kan het door de uiterlijke persoonlijkheidsniveaus stromen en de vervormingen helen. Iemand die zich helemaal verwerkelijkt heeft, zal op alle niveaus door het ware zelf verlevendigd

worden, zowel op het fysieke, als op het emotionele en mentale niveau."

VRAAG: Nu ik al mijn misvattingen over spiritualiteit en het fysieke lichaam ontdekt heb, ben ik op het punt gekomen waarop ik mediteer om het ware zelf te activeren om zo liefde toe te laten. Maar het is nog steeds dood. Ik heb het nog niet kunnen activeren.

"Dit is heel natuurlijk, vriend. Vergeet niet hoe diep deze angst zich in jou vastgezet heeft. Hoeveel jaar, alleen al in dit leven, laat staan in al die andere, heb je jezelf al geconditioneerd tot een specifiek reactiepatroon en een bepaalde manier van denken en van doen? Dat kan niet plotseling doorbroken worden. Het bevat nog meer waarheid dan je denkt. Er is je nog maar net vaag iets gaan dagen, wat op zich al een geweldige overwinning is op jouw pad. Stukje bij beetje zul je je verder gaan realiseren hoeveel dieper deze angst zich in jou heeft vastgezet. Je zult je bewust worden van meer specifieke redenen voor deze angst en ook van redenen die je al kent, maar die je op een dieper niveau van jezelf hebt ervaren. Door dit te doen zullen de zware muur, de dikke mist en het net van verwarring die het ware zelf met zijn krachtige, wonderbaarlijke gevoelens bedekken, geleidelijk oplossen. Je hebt al een eerste inzicht in deze angst verkregen, maar dit inzicht zal groeien door je reacties te observeren als je de wens uit om liefde te voelen in je hele persoon, ook in je fysieke lichaam."

VRAAG: U associeert dood met gebrek aan liefde. Hoe kunt u de fysieke dood dan verklaren?

"In deze sfeer van het menselijk bestaan is de fysieke dood precies het resultaat van dualiteit. Dualiteit is het resultaat van verkeerde opvattingen. 'Verkeerd' betekent immers - en dan zijn we weer terug bij het onderwerp van deze lezing - een verkeerd begrip van het leven en van het universum. Het individu gelooft daardoor dat het leven gevaarlijk is, vijandig, een kracht waartegen hij zichzelf moet verdedigen. Deze verdediging moet elke houding van openheid, eenheid, toenadering tot de ander - oftewel liefde - wel uitsluiten. Wanneer deze beweging ontbreekt, volgt er stagnatie, stilstand, niet-leven – en dat is dood.

Die verkeerde opvatting staat gelijk aan leven zonder liefde. En dat

staat lijnrecht tegenover het leven zoals dat in wezen is, als een potentie, als een afwachtende bereidheid om zich te ontvouwen waar dit wordt toegelaten omdat juiste en waarheidsgetrouwe opvattingen de weg vrij maken. Dit leven is een continuüm, een eeuwig proces van beweging dat alleen gevoeld kan worden als de persoonlijke psyche dit proces van beweging volgt. Dit is een mathematische vergelijking."

VRAAG: Dat begrijp ik, maar ik weet dat ik voorbestemd ben om te sterven zelfs als ik in staat ben om lief te hebben.....

"Nee, er zijn gradaties. De mens is in een tussenstadium van de evolutie. De entiteit gaat niet van een staat van totale liefdeloosheid, waarin maar een heel klein beetje leven bestaat - laten we zeggen dat anorganisch leven deze staat van leven zonder liefde het dichtst benadert - naar totale liefde waarin geen splitsing, verdeeldheid of verkeerde opvattingen bestaan, waar het universele bewustzijn geheel en al werkelijkheid geworden is en waar dus geen dualiteit bestaat, dus ook geen leven tegenover dood. Deze evolutiestadia verlopen erg traag."

VRAAG: Bij mijn werk op het pad heb ik ontdekt dat ik nooit van iets of iemand gehouden heb, dat de enige manier waarop ik liefheb, neurotisch is. Al luisterend naar uw lezing, was ik benieuwd hoe ik op dit gebied mijn ware zelf zou kunnen vinden. Kunt u me hierbij een beetje helpen?

"Ik zou je adviseren jezelf heel duidelijk af te vragen in hoeverre je gelooft dat het leven tegen je is en dat je daarom niet durft lief te hebben. Verwoord dit in jouw eigen specifieke ideeën. In welke specifieke opzichten denk je dat het leven tegen je is." (*In alle opzichten* ....) "Maar het is niet voldoende dat je dit zo algemeen stelt en het klopt ook niet helemaal. Je moet het specifiek maken. Als je dat gedaan hebt en de beweringen die je hebt opgeschreven bekijkt, begin jezelf dan dingen af te vragen. "Vergis ik mij misschien? Is het misschien toch anders?". Je moet ruimte laten voor de mogelijkheid dat je je vergist. Je komt op dit pad zo vaak knel te zitten omdat je aan de verkeerde conclusie vast blijft houden. Je hebt hem ontdekt, je weet in principe dat het niet klopt, maar je houdt er aan vast onder het mom van "Zo voel ik nu eenmaal", wachtend tot je anders voelt en zonder dat je er iets aan doet. Maar dit kan alleen gebeuren als je serieus je conclusies onder de loep neemt en toegeeft dat het anders kan zijn en

als je ook naar deze mogelijkheid kijkt. Een bepaalde vooronderstelling kan pas ter discussie worden gesteld als deze in precieze bewoordingen gesteld is, zoals “Ik verwacht dat het leven zus of zo is, in ieder geval voor mij!” Dan maak je ruimte voor een waarheid die nooit in de gesloten vertrekken van jouw donkere, troosteloze misvattingen over het leven en over je eigen wezenlijke aard, door kon dringen.”

VRAAG: We hebben allemaal kort geleden een vriend verloren die dit werk zeer na stond. Ik vraag me af of we op de een of andere manier met hem in contact kunnen komen?

“Belangrijk is niet dat we in contact staan met een specifiek individu in de niet-fysieke wereld. Belangrijk is dat alle wezens, waar ze ook zijn, in contact staan met het centrum van het meest wezenlijke zelf dat universeel is. Al het andere valt dan op zijn plaats en brengt diegenen die in liefde uitreiken, tot elkaar. Contact maken met een specifiek individu is niet nodig en ook niet erg nuttig voor de betrokkenen. Het verschuift de nadruk van waar het om gaat naar iets wat helemaal niet belangrijk is. Ik besef dat sommige mensen teleurgesteld zullen zijn over zo’n antwoord en ten onrechte geloven dat dit een terechtwijzing is of een gebrek aan betrokkenheid. Hun houding lijkt een ontkenning omdat het beeld dat zij van het leven en van het zelf hebben, nog niet is afgestemd op een universeel begrip. Ze zullen uiteindelijk inzien dat er veel meer waarheid en liefde zit in al datgene dat het contact bevordert met het enige dat echt belangrijk is, namelijk zelfverwerkelijking. Dan ontstaat liefde tussen individuen op een gezonde en natuurlijke manier, op de allerbeste manier. Contact met mensen die zich niet meer in hun lichaam bevinden, kan nooit een echt bevredigende onderneming zijn.

Op de een of andere manier moet het er wel toe leiden dat je juist datgene uit de weg gaat, waar het om gaat. Het wordt vaak gezocht om twijfel en pijn te verlichten, maar dat doet het nooit echt en duurzaam.”

VRAAG: Maar zou het de overleden persoon geen kracht geven? Om in contact te staan?

“Nee, nee. Ieder die gekozen heeft voor ontwikkeling en groei, zal in zijn eigen wereld alle contact hebben dat maar nodig is. Daar gelden dezelfde wetten als hier. Wanneer je niet verder wilt reiken dan je beperkingen en verkeerde opvattingen kan niemand in de wereld je helpen. Je weet dit maar al te goed. Maar op het moment dat je dat wel

doet, komt er van alle kanten hulp. Waarom zou dit anders zijn in een andere dimensie of bewustzijn? Liefde geeft kracht en deze kan zich uitbreiden en uitdijen ongeacht waar iemand zich bevindt. Daarvoor is een uiterlijk contact niet nodig.

Moge de liefde en de kracht en de waarheid in jullie groeien, in jullie diepste wezen. In de mate waarin je dit toelaat, zul je ontvankelijk zijn voor de liefde, de kracht en de waarheid die via anderen tot je komen, die zich in de lucht om je heen bevinden en in de lucht die je inademt. Je kijk zal veranderen. Je besef en je waarnemingen zullen veranderen in de mate waarin de liefde, de kracht en de waarheid zich vanuit je innerlijke wezen verenigen met die van anderen.

Wees in vrede. Wees in waarheid. Wees in jezelf!”

Deze lezing werd gegeven via Eva Pierrakos in 1966
Oorspronkelijk uitgegeven door Center for the Living Force, Phoenicia (N.Y.)
onder de titel: 'Positive Concept of Life - Fearlessness to Love –
Balance between Activity and Passivity'.
Vertaald door Jan van der Horst in 1990; herzien in 2000 door Wil Claessens.
© Stichting Gemeenschap het Pad. *Uitgave 2010*

146/16